

RATSUMIES (17)

 <https://urly.fi/1Czv>

 Anni Jokitalo

Ylös, ylös Hengestivuorelle! Mies hoputtaa, iskee hevostaan vauhtiin. Takaa kuuluvat lähestyvien ihmisten äänet. Pelko, pakokauhu liimaa iholle kylmän hien, sataa tihuttaa, tuuli tarttuu käsivarsiin, yrittää heittää hänet ratsun selästä maahan. Pakoon, ylös, ylös. Hevosien suusta nousee vaahtoa, sen kyljet värisevät, tumman karvan peittämät lihakset hakevat hapetta. Mies pitää suitsista kiinni kuin saisi niistä lisää voimaa tai voisi lähettää ratsunsa kiitoon.

Yhä lähempänä ne ovat, kyläläisten joukko. Mies sadattelee turhaa eksymistään, uteliaisuutta, joka oli saanut hänet poikkeamaan reitiltä ja eroamaan muista. Savut olivat houkuttaneet, äänet, tuoksut, ehkä mielihalu, metsän rauhainen syli erehdyttänyt. Vasta kun ensimmäinen kivi oli osunut ontosti kopahtaen hevosen

kylkeen, hän oli muistanut varoitukset ja vihan, joka tänne kätkeytyneenä teki ihmisistä petoja.

Ylös, ylös vuorelle! Kapea polku kohoaa nyt jyrkästi, seuraa kituliaan kuusikon laitaa, kiertää pieniä kallioon pureutuneita mättäitä. Sateen isku tihenee. Mies ei enää istu satulassa vaan seisoo melkein suorien jaloin hevosen selässä. Nuoli lentää ikävästi sirittäen hänen olkapäänsä ohi. Toinen osuu pohkeeseen ja saa hänet horjahtamaan. Enää muutama metri. Päästävä pakoon, päästävä pois!

Vuoren laella hän kääntää ratsunsa kuin palatakseen takaisin, mutta katoaa sitten alas märkään tyhjyyteen. Ilmaan piirtyy ratsumiehen piinan vapauttava huuto. ■

Pekka Vartiainen

THE RIDER (17)

Up, up to the top of Hengestivuori! The man spurs on his horse, strikes it for more speed. He hears the sounds of approaching horses behind him. Fear and panic coat his skin in a cold sweat; it is drizzling, the wind catches his arms, tries to throw him off the horse. Must get away, up, up. The horse's mouth is foaming, its flanks tremble, the muscles under the dark hair are short of oxygen. The man holds the reins as if they could give him more strength or make his horse fly along.

The group of villagers is getting closer. The man curses his unnecessary detour, the curiosity that made him stray from his route and leave the others. He had been tempted by the smokes, sounds, smells, perhaps he had been fooled by his urges and the tranquil arms of the forest. Only when the first stone hit the horse's flank with a hollow thud had he remembered the warn-

ings and the hate, which hidden in these parts turned people into beasts.

Up, up to the top! The narrow track now rises steeply, skirts the edge of a stunted stand of spruce and small hummocks hugging the rock. The rain beats down harder. The man is no longer sitting in the saddle, but standing on horseback with his legs almost straight. An arrow flies by his shoulder with an evil buzzing sound. Another hits him in the calf and causes him to sway. A few more metres. Must get away, must escape!

At the top of the hill he turns his horse as if to go back, but then vanishes into the damp void below. The rider's scream of freedom from torture cuts through the air. ■

Transl. Annira Silver

Immalanjärven luonnonkohteisiin kuuluu Hengestinkallio, jonka laelle isonvihan aikaan kerrotaan kylälaisten ajaneen alueelle eksyneen venäläisen sotilaan. Tämä oli sitten hevosineen tahtoen tai tahtomattaan pudonnut jyrkältä kalliolta alas.

One of the natural sites of interest in Immalanjärvi is Hengestinkallio, to the top of which villagers are said to have chased a lost Russian soldier during the Greater Wrath. He and his horse had then fallen off the steep cliff, deliberately or by accident.